TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2022. gada 22. februārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Steidzamības prejudiciālā nolēmuma tiesvedība – Tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās – Eiropas apcietināšanas orderis – Pamatlēmums 2002/584/TI – 1. panta 3. punkts – Nodošanas procedūras starp dalībvalstīm – Izpildes nosacījumi – Eiropas Savienības Pamattiesību harta – 47. panta otrā daļa – Pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu neatkarīgā, objektīvā un tiesību aktos noteiktā tiesā – Sistēmiskas vai vispārējas nepilnības – Divos posmos veicams izvērtējums – Piemērošanas kritēriji – Izpildes tiesu iestādes pienākums konkrēti un precīzi pārbaudīt, vai ir nopietni un konstatēti iemesli uzskatīt, ka pastāv reāls risks, ka personas, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, nodošanas gadījumā tiks pārkāptas tās pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu tiesību aktos noteiktā neatkarīgā un objektīvā tiesā

Apvienotajās lietās C-562/21 PPU un C-563/21 PPU

par diviem lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa, Nīderlande) iesniedza ar 2021. gada 14. septembra lēmumiem un kas Tiesā reģistrēti 2021. gada 14. septembrī, tiesvedībās par Eiropas apcietināšanas orderu izpildi, kas ir izsniegti attiecībā uz

X (C-562/21 PPU),

Y (C-563/21 PPU)

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], palātu priekšsēdētāji A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], A. Prehala [*A. Prechal*], K. Likurgs [*C. Lycourgos*], S. Rodins [*S. Rodin*], I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*] un N. Jēskinens [*N. Jääskinen*] (referents), I. Ziemele un J. Pasers [*J. Passer*], tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*], Ž. K. Bonišo [*J. C. Bonichot*], L. S. Rosi [*L. S. Rossi*], A. Kumins [*A. Kumin*] un N. Vāls [*N. Wahl*],

ģenerāladvokāts: A. Rants [*A. Rantos*],

sekretāre: M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2021. gada 16. novembra tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– X vārdā – *N. M. Delsing* un *W. R. Jonk*, *advocaten*,

– *Openbaar Ministerie* vārdā – *C. L. E. McGivern* un *K. van der Schaft*,

– Nīderlandes valdības vārdā – *M. K. Bulterman* un *J. Langer*, pārstāvji,

– Īrijas vārdā – *J. Quaney*, pārstāve, kurai palīdz *R. Kennedy*, *SC*,

– Polijas valdības vārdā – *S. Żyrek* un *J. Sawicka*, kā arī *B. Majczyna*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *S. Grünheid* un *K. Herrmann*, kā arī *P. Van Nuffel* un *J. Tomkin*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2021. gada 16. decembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Pamatlēmuma 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (OV 2002, L 190, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes Pamatlēmumu 2009/299/TI (2009. gada 26. februāris) (OV 2009, L 81, 24. lpp.) (turpmāk tekstā – "Pamatlēmums 2002/584"), 1. panta 3. punktu, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 47. pantu.

2 Šie lūgumi tika iesniegti saistībā ar divu Eiropas apcietināšanas orderu izpildi Nīderlandē, kurus attiecīgi lietā C-562/21 PPU 2021. gada 6. aprīlī ir izdevusi *Sąd Okręgowy w Lublinie* (Ļubļinas apgabaltiesa, Polija) brīvības atņemšanas soda, kas piespriests X, izpildei un lietā C-563/21 PPU 2021. gada 7. aprīlī *Sąd Okręgowy w Zielonej Górze* (Zelonas Guras apgabaltiesa, Polija) ir izdevusi Y krimināl vajāšanas veikšanai.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Pamatlēmuma 2002/584 5., 6. un 10. apsvērums ir izteikts šādi:

"(5) Eiropas Savienībai nospraustais mērķis kļūt par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu liek atcelt izdošanu starp dalībvalstīm un to aizstāt ar nodošanas sistēmu starp tiesu iestādēm. Ieviešot jaunu, vienkāršotu sistēmu, saskaņā ar kuru notiesātas vai aizdomās turētas personas nodod sodu izpildei vai krimināl vajāšanai, būs iespējams izvairīties no sarežģītības un iespējamās kavēšanās, kas piemīt pastāvošajām izdošanas procedūrām. Tradicionālās sadarbības attiecības, kas līdz šim pārsvarā pastāvēja starp dalībvalstīm, ir

jāaizvieto ar sistēmu, kura brīvības, drošības un tiesiskuma telpā paredz brīvu tiesu nolēmumu apriti krimināllietās un kas attiecas gan uz procesuālajiem, gan uz galīgajiem nolēmumiem.

(6) Eiropas apcietināšanas orderis, kuru paredz šis pamatlēmums, ir pirmais konkrētais pasākums, ar kuru krimināltiesību jomā īsteno savstarpējas atzīšanas principu, kuru Eiropadome raksturojusi kā tiesu iestāžu sadarbības "stūrakmeni".

[..]

(10) Eiropas apcietināšanas ordera mehānism[a] pamatā ir augsta dalībvalstu savstarpēja uzticība. Tā īstenošanu var apturēt tikai gadījumā, ja viena no dalībvalstīm nopietni un vairākkārt pārkāpj principus, kas paredzēti [LES] 6. panta 1. punktā, ko konstatē [Eiropas Savienības] Padome, ievērojot [LES] 7. panta 1. punktu, ar sekām, kas izklāstītas [šī paša panta] 2. punktā."

4 Šā pamatlēmuma 1. pantā "Eiropas apcietināšanas ordera definīcija un pienākums to izpildīt" ir paredzēts:

"1. Eiropas apcietināšanas orderis ir tiesas nolēmums, ko izsniedz dalībvalsts, lai cita dalībvalsts apcietinātu un nodotu pieprasīto personu kriminālvajāšanas veikšanai vai lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu, vai arī lai piemērotu ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli.

2. Dalībvalstis izpilda ikvienu Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz savstarpējas atzīšanas principu un saskaņā ar šī pamatlēmuma noteikumiem.

3. Šis pamatlēmums groza [negroza] pienākumu ievērot pamattiesības un tiesību pamatprincipus, [kādi] tie minēti [LES] 6. pantā [..]."

5 Minētā pamatlēmuma 3., 4. un 4.a pantā ir noteikti Eiropas apcietināšanas ordera obligātas un fakultatīvas neizpildīšanas pamati.

6 Šī paša pamatlēmuma 8. pantā ir precizēts Eiropas apcietināšanas ordera saturs un forma.

7 Saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 15. pantu "Lēmums par nodošanu":

"1. Izpildes tiesu iestāde termiņos un saskaņā ar šajā pamatlēmumā noteiktajiem nosacījumiem pieņem lēmumu par to, vai persona ir jānodod.

2. Ja izpildes tiesu iestāde uzskata, ka informācija, ko paziņojusi izsniegšanas dalībvalsts, ir nepietiekama, lai ļautu pieņemt lēmumu par nodošanu, tā lūdz, lai steidzami piegādā vajadzīgo papildu informāciju, konkrēti to, kas attiecas uz 3. līdz 5. pantu un 8. pantu, un tā var noteikt termiņu tās saņemšanai, ņemot vērā to, ka ir vajadzīgs ievērot termiņus, kas noteikti 17. pantā.

3. Izsniegšanas tiesu iestāde var ikvienā brīdī pārsūtīt ikvienu papildu derīgu informāciju izpildes tiesu iestādei."

Nīderlandes tiesības

8 Pamatlēmums 2002/584 Nīderlandes tiesībās ir transponēts ar 2004. gada 29. aprīļa *Wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie* (*Overleveringswet*) (Likums, ar ko īsteno Eiropas Savienības Padomes Pamatlēmumu par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (Likums par nodošanu) (*Stb*. 2004, Nr. 195), kurā grozījumi izdarīti ar 2021. gada 17. marta likumu (*Stb*. 2021, Nr. 155).

Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

Lieta C-562/21 PPU

9 Iesniedzējtiesā *Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa, Nīderlande) tika iesniegts pieteikums par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, ko 2021. gada 6. aprīlī ir izdevusi *Sąd Okręgowy w Lublinie* (Ļubļinas apgabaltiesa). Šis Eiropas apcietināšanas orderis ir izsniegts Polijas valstspiederīgā apcietināšanai un nodošanai, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu uz diviem gadiem, kas ar galīgu 2020. gada 30. jūnija spriedumu attiecīgajai personai piespriests par izspiešanu un vardarbības draudiem.

10 Attiecīgā persona nepiekrita tās nodošanai Polijas Republikai. Pašlaik šī persona atrodas apcietinājumā Nīderlandē, gaidot, kad iesniedzējtiesa pieņems nolēmumu par šo nodošanu.

11 Iesniedzējtiesa norāda, ka tā nav identificējusi nevienu iemeslu, kas varētu būt šķērslis minētajai nodošanai, izņemot to, uz kuru attiecas Tiesai iesniegtais prejudiciālais jautājums.

12 Šī tiesa uzskata, ka kopš 2017. gada pastāv sistēmiskas vai vispārējas nepilnības, kas ietekmē tiesu varas neatkarību izsniegšanas dalībvalstī. Šīs nepilnības, kas pastāvēja jau šī sprieduma 9. punktā minētā Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanas brīdī, kopš tā laika ir pastiprinājušās. Minētā tiesa uzskata, ka tādējādi pastāv reāls risks, ka, nododot attiecīgo personu izsniegšanas dalībvalstij, tiks pārkāptas tās pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu, kuras garantētas Hartas 47. panta otrajā daļā.

13 Iesniedzējtiesas ieskatā minētās nepilnības tostarp aizskarot šajā tiesību normā garantētās pamattiesības uz tiesību aktos noteiktu tiesu.

14 Šī tiesa uzskata, ka konkrētās nepilnības izriet tostarp no 2017. gada 8. decembra *ustawa o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw* (Likums par grozījumiem Likumā par Valsts tiesu padomi un dažos citos likumos) (2018. gada *Dz. U*., 3. pozīcija; turpmāk tekstā – "2017. gada 8. decembra likums"), kas stājās spēkā 2018. gada 17. janvārī, un it īpaši no *Krajowa Rada Sądownictwa* (Valsts tiesu padome, Polija; turpmāk tekstā – "*KRS*") uzticētā uzdevuma iecelt tiesu varas locekļus Polijā.

15 Šajā ziņā iesniedzējtiesa atsaucas uz *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa, Polija) 2020. gada 23. janvārī pieņemto rezolūciju, kurā šī pēdējā minētā tiesa esot uzskatījusi, ka, tā kā kopš 2017. gada 8. decembra likuma stāšanās spēkā *KRS* ir tieši pakļauta politiskajām iestādēm, tā nav neatkarīga iestāde. Šis neatkarības trūkums izraisot nepilnības tiesnešu iecelšanas procedūrā. Attiecībā uz tiesām, kas nav *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa), no šīs rezolūcijas izrietot, ka iztiesāšanas sastāvs nav ticis izveidots atbilstoši tiesību aktiem *Kodeks postępowania karnego* (Polijas Kriminālprocesa

kodekss) izpratnē, ja tā sastāvā ir persona, kas iecelta tiesneša amatā pēc *KRS* priekšlikuma, atbilstoši tiesību aktiem, kas stājās spēkā 2018. gada 17. janvārī, jo attiecīgās nepilnības šīs lietas apstākļos izraisa neatkarības un objektivitātes garantiju pārkāpumu Polijas Konstitūcijas, Hartas 47. panta un Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – "ECPAK") 6. panta izpratnē.

16 Iesniedzējtiesa atsaucas arī uz 2021. gada 15. jūlija spriedumu lietā Komisija/Polija (Tiesnešu disciplinārais režīms) (C-791/19, EU:C:2021:596, 108. un 110. punkts).

17 Šī tiesa turklāt norāda, ka tā ir iepazinusies ar 2020. gada 25. janvārī izveidoto sarakstu, kurā ir ietverti to 384 tiesnešu vārdi, kuri iecelti pēc *KRS* priekšlikuma kopš 2017. gada 8. decembra likuma stāšanās spēkā. Minētā tiesa pieļauj, ka šo iecelšanu skaits kopš tā laika ir palielinājies.

18 Šādos apstākļos tā uzskata, ka pastāv reāls risks, ka viens vai vairāki tiesneši, kuri iecelti pēc *KRS* priekšlikuma kopš 2017. gada 8. decembra likuma stāšanās spēkā, ir piedalījušies kriminālprocesā, kurā tika izskatīta attiecīgās personas lieta.

19 Šajā ziņā tā norāda, ka attiecīgā persona kopš 2020. gada 14. februāra vairs nevar efektīvi apstrīdēt tiesneša iecelšanas spēkā esamību vai viņa kā tiesas locekļa funkciju pildīšanas likumību. Proti, saskaņā ar 2019. gada 20. decembra *ustawa o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw* (Likums, ar ko groza Likumu par vispārējās jurisdikcijas tiesu organizāciju, Likumu par Augstāko tiesu un dažus citus likumus; 2020. gada *Dz. U.*, 190. pozīcija), kas stājās spēkā 2020. gada 14. februārī, Polijas tiesām neesot atļauts izskatīt šādus jautājumus.

20 Turklāt iesniedzējtiesa uzsver, ka Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrā pausts uzskats, ka tiesības uz "tiesību aktos noteiktu" tiesu, kādas tās garantētas ar ECPAK 6. panta 1. punktu, lai gan tās ir autonomas tiesības, tomēr ir cieši saistītas ar šajā tiesību normā paredzētajām neatkarības un objektivitātes garantijām. Iesniedzējtiesa šajā ziņā atsaucas uz šajā judikatūrā nostiprinātajiem kritērijiem, lai noteiktu, vai tiesnešu iecelšanas procedūrā konstatētie pārkāpumi ir tiesību uz tiesību aktos noteiktu tiesu ECPAK 6. panta 1. punkta izpratnē pārkāpums (ECT, 2020. gada 1. decembris, *Ástráðsson* pret Islandi, CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, 243.–252. punkts, un ECT, 2021. gada 22. jūlijs, *Reczkowicz* pret Poliju, CE:ECHR:2021:0722JUD004344719, 221.–224. punkts).

21 Iesniedzējtiesa jautā, vai šie kritēriji ir jāpiemēro arī saistībā ar tāda Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, kas ir izsniegts brīvības atņemšanas soda izpildei vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa piemērošanai.

22 Šādos apstākļos *Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdod Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Kāds kritērijs tiesai, kurai ir jālemj par [Eiropas apcietināšanas ordera] izpildi galīga brīvības atņemšanas soda vai ar brīvības atņemšanu saistīta pasākuma izpildei, jāpiemēro, kad tā pārbauda, vai izsniegšanas dalībvalstī tiesības uz tiesību aktos noteiktu tiesu ir pārkāptas tiesvedībā, kuras rezultātā tika pasludināts notiesājošs spriedums, lai gan saistībā ar iespējamu šo tiesību pārkāpumu šajā dalībvalstī nav bijis iespējams izmantot tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā?"

Lieta C-563/21 PPU

23 Iesniedzējtiesā tika iesniegts arī pieteikums par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, ko 2021. gada 7. aprīlī ir izdevusi *Sąd Okręgowy w Zielonej Górze* (Zelonas Guras apgabaltiesa, Polija). Šis Eiropas apcietināšanas orderis ir izsniegts Polijas valstspiederīgā aizturēšanai un nodošanai kriminālvajāšanas veikšanai.

24 Attiecīgā persona, kura nav piekritusi tās nodošanai Polijas Republikai, atrodas apcietinājumā Nīderlandē, gaidot, kad iesniedzējtiesa pieņems nolēmumu par šo nodošanu.

25 Iesniedzējtiesa norāda, ka tā nav identificējusi nevienu iemeslu, kas varētu liegt šo nodošanu, izņemot to, uz kuru attiecas šajā lietā uzdotie prejudiciālie jautājumi.

26 Šī tiesa atsaucas uz tiem pašiem iemesliem, kuri ir minēti šī sprieduma 12.–17. punktā, uz kuriem tā atsaucas lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu lietā C-562/21 PPU un pamatojoties uz kuriem tā uzskata, ka sistēmiskas un vispārējas nepilnības, kas skar tiesu varas neatkarību izsniegšanas dalībvalstī, tostarp ietekmē attiecīgās personas pamattiesības uz tiesību aktos noteiktu tiesu, kas ir garantētas Hartas 47. panta otrajā daļā.

27 Attiecībā uz personas, kuras nodošana ir pieprasīta lietā C-563/21 PPU, situāciju iesniedzējtiesa uzskata, ka pastāv reāls risks, ka vienam vai vairākiem tiesnešiem, kas iecelti pēc *KRS* priekšlikuma kopš šī sprieduma 14. punktā minētā 2017. gada 8. decembra likuma stāšanās spēkā, būs jāizskata attiecīgās personas krimināllieta, ja tiks atļauta šīs personas nodošana Polijas Republikai krimināvajāšanas veikšanai.

28 Iesniedzējtiesa norāda, ka persona, kuras nodošana ir lūgta krimināvajāšanas veikšanai, faktiski nevar individuāli atsaukties uz pārkāpumiem, kas pieļauti saistībā ar viena vai vairāku tiesnešu iecelšanu, kuriem būs jāizskata tās krimināllieta. Proti, atšķirībā no personas, kuras nodošana tiek lūgta, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu vai piemērotu ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli, kas ir lietā C-562/21 PPU minētais gadījums, persona, kuras nodošana tiek lūgta krimināvajāšanas veikšanai, izpildes tiesu iestādē nevar norādīt iztiesāšanas sastāvu, kuram būs jāizskata tās krimināllieta pēc tās nodošanas, jo Polijas tiesās lietas tiek sadalītas pēc nejaušības principa. Turklāt, tā kā 2020. gada 14. februārī stājās spēkā šī sprieduma 19. punktā minētais 2019. gada 20. decembra likums, šī persona pēc tās nodošanas Polijas Republikai nevarēs efektīvi apstrīdēt tiesneša iecelšanas spēkā esamību vai šī tiesneša tiesas spriešanas funkciju izpildes tiesiskumu.

29 Turklāt attiecībā uz šī sprieduma 20. punktā minēto Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru iesniedzējtiesa jautā, vai kritēriji, kurus šī tiesa ir piemērojusi, lai novērtētu, vai tiesnešu iecelšanas procedūrā konstatētie pārkāpumi ir tiesību uz tiesību aktos noteiktu tiesu ECPAK 6. panta 1. punkta izpratnē pārkāpums, ir jāpiemēro arī Eiropas apcietināšanas ordera krimināvajāšanas veikšanai izpildes kontekstā.

30 Visbeidzot iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai 2018. gada 25. jūlija spriedumā *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586) noteiktie kritēriji, kas apstiprināti ar 2020. gada 17. decembra spriedumu *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība) (C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), ir piemērojami, izvērtējot jautājumu par to, vai pastāv risks, ka attiecīgās personas nodošanas gadījumā tiks pārkāptas tās pamattiesības uz tiesību aktos noteiktu tiesu, un apstiprinošas atbildes gadījumā – kā ir jāpiemēro šie kritēriji.

31 Šādos apstākļos *Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdod Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai ir jāpiemēro kritērijs, kas ir noteikts 2018. gada 25. jūlija spriedumā *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586) un apstiprināts ar 2020. gada 17. decembra spriedumu *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība) (C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), ja pastāv reāls risks, ka attiecīgās personas lieta tiks izskatīta tiesā, kura nav noteikta tiesību aktos?

2) Vai ir jāpiemēro kritērijs, kas ir noteikts 2018. gada 25. jūlija spriedumā *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586) un apstiprināts ar 2020. gada 17. decembra spriedumu *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība) (C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), ja pieprasītā persona, kas vēlas apstrīdēt tās nodošanu, nevar nodrošināt atbilstību šim kritērijam, jo konkrētajā brīdī nav iespējams noteikt, kāds būs sastāvs tiesai, kas izskatīs tās lietu, ņemot vērā, ka lietas tiek piešķirtas pēc nejaušības principa?

3) Vai efektīvas tiesību aizsardzības neesamība, lai apstrīdētu tiesnešu iecelšanas Polijā spēkā esamību apstākļos, kad šķiet, ka pieprasītā persona konkrētajā brīdī nevar pierādīt, ka tiesas, kurās tiks skatīta tās lieta, sastāvā būs tiesneši, kuri nav pienācīgi iecelti, ir tiesību uz taisnīgu lietas izskatīšanu būtības pārkāpums, kas ietver izpildes dalībvalsts pienākumu atteikt pieprasītās personas nodošanu?"

Tiesvedība Tiesā

32 Iesniedzējtiesa lūdza lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu piemērot Tiesas Reglamenta 107. pantā paredzēto steidzamības tiesvedību.

33 Šī lūguma pamatojumam iesniedzējtiesa norāda, ka uzdotie prejudiciālie jautājumi attiecas uz LESD trešās daļas V sadaļā reglamentētu jomu, ka X, kā arī Y šobrīd atrodas apcietinājumā un ka Tiesas atbildei uz šiem prejudiciālajiem jautājumiem būs tieša un izšķiroša ietekme uz attiecīgo personu apcietinājuma ilgumu.

34 Saskaņā ar Tiesas judikatūru ir jāņem vērā apstāklis, ka persona, uz kuru attiecas pamatlieta, atrodas apcietinājumā un ka tās turpmāka atrašanās apcietinājumā ir atkarīga no strīda atrisinājuma pamatlietā (spriedums, 2021. gada 26. oktobris, *Openbaar Ministerie* (Tiesības tikt uzklausītam izpildes tiesu iestādē), C-428/21 PPU un C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 32. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

35 Konkrētajā gadījumā, kā izriet no lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu, attiecīgās personas pašlaik atrodas apcietinājumā un Tiesas atbildei uz uzdotajiem jautājumiem būs tieša un izšķiroša ietekme uz šī apcietinājuma ilgumu.

36 Šādos apstākļos Tiesas pirmā palāta, pēc tiesneša referenta priekšlikuma un uzklausījusi ģenerāladvokātu, 2021. gada 29. septembrī nolēma apmierināt iesniedzējtiesas pieteikumus par steidzamības prejudiciālā nolēmuma procedūras piemērošanu šiem lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu.

37 Turklāt Tiesas pirmā palāta nolēma nodot lietas C-562/21 PPU un C-563/21 PPU Tiesai, lai tā tās nodotu izskatīšanai virspalātai.

38 Ar Tiesas pirmās palātas priekšsēdētāja 2021. gada 29. septembra lēmumu lietas C-562/21 PPU un C-563/21 PPU tika apvienotas rakstveida un mutvārdu procesā, kā arī sprieduma taisīšanai.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

39 Ar vienīgo prejudiciālo jautājumu lietā C-562/21 PPU un trim prejudiciālajiem jautājumiem lietā C-563/21 PPU, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 2. un 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja izpildes tiesu iestādes, kurai ir jālemj par tādas personas nodošanu, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, rīcībā ir informācija, kas ļauj konstatēt sistēmiskas vai vispārējas nepilnības attiecībā uz izsniegšanas dalībvalsts tiesu varas neatkarību, tostarp attiecībā uz šīs varas locekļu iecelšanas amatā procedūru, šī iestāde var atteikt šo nodošanu, pamatojoties uz to, ka šādas nodošanas gadījumā pastāv reāls risks, ka tiks pārkāptas Hartas 47. panta otrajā daļā paredzētās šīs personas pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu tiesību aktos noteiktā tiesā, ja:

– saistībā ar Eiropas apcietināšanas orderi, kas ir izsniegts brīvības atņemšanas soda izpildei vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa piemērošanai, attiecībā uz iespējamu šo pamattiesību pārkāpumu tiesvedībā, kuras noslēgumā minētā persona tiek notiesāta, nepastāv nekāda efektīva tiesību aizsardzība tiesā;

– saistībā ar Eiropas apcietināšanas orderi, kas ir izsniegts krimināvajāšanas veikšanai, attiecīgā persona minētās nodošanas brīdī nevar noteikt tos iztiesāšanas sastāvus, kuri iztiesās tās lietu, jo attiecīgajās tiesās lietas tiek sadalītas pēc nejaušības principa un izsniegšanas dalībvalstī nepastāv efektīva tiesību aizsardzība, lai apstrīdētu tiesnešu iecelšanas spēkā esamību.

Ievada apsvērumi

40 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka gan dalībvalstu savstarpējās uzticēšanās principam, gan arī savstarpējās atzīšanas principam, kas pats ir balstīts uz šo dalībvalstu savstarpējo uzticēšanos, Savienības tiesībās ir fundamentāla nozīme, jo tie ļauj izveidot un uzturēt telpu bez iekšējām robežām. Konkrētāk, it īpaši attiecībā uz brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, ar savstarpējas uzticēšanās principu katrai no šīm valstīm ir noteikts pienākums uzskatīt, izņemot ārkārtas apstākļus, ka visas pārējās dalībvalstis ievēro Savienības tiesības, it īpaši šajās tiesībās atzītās pamattiesības (spriedums, 2021. gada 26. oktobris, *Openbaar Ministerie* (Tiesības tikt uzklausītam izpildes tiesu iestādē), C-428/21 PPU un C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 37. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

41 Tādējādi dalībvalstīm, kad tās īsteno Savienības tiesības, saskaņā ar šīm pašām tiesībām var tikt prasīts prezumēt, ka pārējās dalībvalstis ievēro pamattiesības, un tas nozīmē, ka tās nevar ne tikai kādai citai dalībvalstij pieprasīt ievērot valstī noteikto pamattiesību aizsardzības līmeni, kas ir augstāks par Savienības tiesībās nodrošināto līmeni, bet arī, izņemot ārkārtas gadījumus, pārbaudīt, vai šī cita dalībvalsts konkrētā gadījumā patiešām ir ievērojusi Savienībā garantētās pamattiesības (Atzinums 2/13 (Savienības pievienošanās ECPAK), 2014. gada 18. decembris, EU:C:2014:2454, 192. punkts).

42 Šajā kontekstā, ar Pamatlēmumu 2002/584 ieviešot vienkāršotu un efektīvāku sistēmu notiesāto vai aizdomās par kriminālnolikuma pārkāpumu turēto personu nodošanai, ir paredzēts atvieglot un paātrināt tiesu sadarbību, lai veicinātu Savienībai paredzētā mērķa kļūt par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu īstenošanu, balstoties uz augstu uzticēšanās līmeni, kam jāpastāv starp dalībvalstīm (spriedums, 2021. gada 26. oktobris, *Openbaar Ministerie* (Tiesības tikt uzklausītam izpildes tiesu iestādē), C-428/21 PPU un C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 38. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

43 Savstarpējās atzīšanas princips, kas – kā tas izriet arī no Pamatlēmuma 2002/584 6. apsvēruma – ir uzskatāms par tiesu iestāžu sadarbības krimināllietās "stūrakmeni", rod savu izpausmi šā pamatlēmuma 1. panta 2. punktā, kurā ir nostiprināts princips, saskaņā ar kuru dalībvalstīm ir jāizpilda ikviens Eiropas apcietināšanas orderis, pamatojoties uz savstarpējas atzīšanas principu un ievērojot minētā pamatlēmuma noteikumus (spriedums, 2021. gada 26. oktobris, *Openbaar Ministerie* (Tiesības tikt uzklausītam izpildes tiesu iestādē), C-428/21 PPU un C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 40. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

44 No tā izriet, ka izpildes tiesu iestādes Eiropas apcietināšanas orderi principā var atteikties izpildīt vienīgi atbilstoši izsmeļoši uzskaitītajiem šajā pamatlēmumā paredzētajiem neizpildes pamatiem un tā izpilde var tikt pakārtota tikai vienam no minētā pamatlēmuma 5. pantā izsmeļoši paredzētajiem nosacījumiem. Līdz ar to, tā kā Eiropas apcietināšanas ordera izpilde ir princips, izpildes atteikums tiek saprasts kā izņēmums, kas ir jāinterpretē šauri (spriedumi, 2018. gada 25. jūlijs, *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 41. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra, un 2020. gada 17. decembris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība), C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 37. punkts).

45 Tomēr Eiropas apcietināšanas ordera mehānisma pamatā esošais augstais uzticēšanās līmenis starp dalībvalstīm ir balstīts uz premisu, saskaņā ar kuru izsniegšanas dalībvalsts krimināltiesas, kurām pēc Eiropas apcietināšanas ordera izpildes būs jāveic kriminālprocess kriminālvajāšanai, soda izpildei vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa piemērošanai, kā arī kriminālprocess pēc būtības, atbilst Hartas 47. panta otrajā daļā garantētajām pamattiesībām uz taisnīgu lietas izskatīšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 25. jūlijs, *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 58. punkts). Faktiski šīm pamattiesībām ir kardināla nozīme kā visu to tiesību aizsardzības, kuras indivīdiem izriet no Savienības tiesībām, un dalībvalstīm kopīgo LES 2. pantā paredzēto vērtību, jo īpaši tiesiskuma vērtības, saglabāšanas garantijai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 17. decembris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība), C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 39. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

46 Šādos apstākļos, lai gan galvenokārt katrai dalībvalstij, lai nodrošinātu šī mehānisma darbības pamatā esošo savstarpējas uzticēšanās un atzīšanas principu pilnīgu piemērošanu, Tiesas galīgā uzraudzībā ir jānodrošina no minētajām pamattiesībām izrietošo prasību ievērošana, atturoties no jebkādiem pasākumiem, kas varētu to apdraudēt (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 17. decembris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība), C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 40. punkts), reāla riska, ka personas, attiecībā uz kuru ir izdots Eiropas apcietināšanas orderis, nodošanas izsniegšanas tiesu iestādei gadījumā tiks pārkāptas šīs personas pamattiesības, esamība var ļaut izpildes tiesu iestādei izņēmuma kārtā atturēties izpildīt šo Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz šī pamatlēmuma 1. panta 3. punktu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 25. jūlijs, *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 59. punkts).

47 Turpinājumā Tiesa arī uzsvēra, ka Pamatlēmums 2002/584, lasot to Hartas normu gaismā, nevar tikt interpretēts tādējādi, ka tiktu apšaubīta dalībvalstu tiesu iestāžu sadarbības sistēmas – kurā Eiropas apcietināšanas orderis, kā to ir paredzējis Savienības likumdevējs, ir viens no būtiskajiem elementiem – efektivitāte (spriedums, 2021. gada 26. oktobris, *Openbaar Ministerie* (Tiesības tikt uzklausītam izpildes tiesu iestādē), C-428/21 PPU un C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 43. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

48 Tādējādi Tiesa ir nospriedusi, ka, tostarp lai nodrošinātu, ka Eiropas apcietināšanas ordera darbība netiek paralizēta, LES 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētais lojālas sadarbības pienākums ir jāīsteno dialogā starp izpildes tiesu iestādēm un izsniegšanas tiesu iestādēm. No lojālas sadarbības principa tostarp izriet, ka dalībvalstis ar patiesu savstarpēju cieņu palīdz cita citai veikt no Līgumiem izrietošus uzdevumus (spriedums, 2021. gada 26. oktobris, *Openbaar Ministerie* (Tiesības tikt uzklausītam izpildes tiesu iestādē), C-428/21 PPU un C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 44. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

49 Visbeidzot un papildinot iepriekš minētos apsvērumus, izsniegšanas un izpildes tiesu iestādēm, lai nodrošinātu efektīvu sadarbību krimināllietās, ir pilnībā jāizmanto tostarp Pamatlēmuma 2002/584 8. panta 1. punktā un 15. pantā paredzētie instrumenti, lai veicinātu savstarpējo uzticēšanos, pamatojoties uz šo sadarbību (spriedums, 2018. gada 6. decembris, IK (Papildsoda izpilde), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).

Par nosacījumiem, ar kādiem izpildes tiesu iestāde, pamatojoties uz Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 3. punktu, var atteikt tādas personas nodošanu, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, balstoties uz reāla riska esamību, ka šīs personas nodošanas izsniegšanas tiesu iestādei gadījumā tiks pārkāptas tās pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu tiesību aktos noteiktā tiesā

50 Ņemot vērā tostarp šī sprieduma 40.–46. punktā atgādinātos apsvērumus, Tiesa attiecībā uz Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 3. punktu ir nospriedusi, ka, ja izpildes tiesu iestādes – kurai ir jālemj par tādas personas nodošanu, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis,– rīcībā ir informācija, kas liecina par sistēmiskām vai vispārējām nepilnībām saistībā ar tiesu varas neatkarību izsniegšanas dalībvalstī, tā tomēr nevar prezumēt, ka pastāv nopietni un konstatēti iemesli uzskatīt, ka šīs personas nodošanas šai pēdējai minētajai dalībvalstij gadījumā pastāvēs reāls risks, ka tiks pārkāptas tās pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu, neveicot konkrētu un precīzu pārbaudi, kurā tostarp tiktu ņemta vērā minētās personas personiskā situācija, attiecīgā noziedzīgā nodarījuma raksturs, kā arī faktisko apstākļu, kuros iekļaujas minētā izsniegšana, konteksts, piemēram, valsts iestāžu paziņojumi vai akti, kas var ietekmēt to, kā tiek izskatīta individuāla lieta (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 17. decembris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība), C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 69. punkts).

51 Tādējādi informācija par sistēmisku vai vispārēju nepilnību esamību vai pasliktināšanos saistībā ar tiesu varas neatkarību dalībvalstī pati par sevi nav pietiekama, lai pamatotu atteikumu izpildīt šādu orderi, ko ir izdevusi šīs dalībvalsts tiesu iestāde (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 17. decembris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība), C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 63. punkts).

52 Veicot izvērtējumu divos posmos, kas ir minēts šī sprieduma 50. punktā un attiecībā uz Hartas 47. panta otro daļu pirmo reizi izklāstīts 2018. gada 25. jūlija spriedumā *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 47.–75. punkts), izpildes

tiesu iestādei vispirms ir jānosaka, vai pastāv objektīva, ticama, precīza un pienācīgi aktualizēta informācija, kas liecinātu par to, ka izsniegšanas dalībvalstī pastāv reāls šajā tiesību normā garantēto pamattiesību uz taisnīgu lietas izskatīšanu pārkāpuma risks sistēmisku vai vispārēju nepilnību saistībā ar šīs dalībvalsts tiesu varas neatkarību dēļ (spriedums, 2020. gada 17. decembris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība), C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 54. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

53 Pēc tam izpildes tiesu iestādei konkrēti un precīzi ir jāpārbauda, kādā mērā pirmajā posmā konstatētās nepilnības var ietekmēt minētās dalībvalsts kompetento tiesu spēju izskatīt lietas attiecībā uz konkrēto personu, un vai, ņemot vērā šīs personas individuālo situāciju, noziedzīga nodarījuma, attiecībā uz kuru tiek veikta šīs personas kriminālvajāšana, raksturu un faktisko apstākļu, kādos iekļaujas šī apcietināšanas ordera izsniegšana, kontekstu, kā arī, ņemot vērā informāciju, ko, iespējams, sniegusi tā pati dalībvalsts, piemērojot Pamatlēmuma 2002/584 15. panta 2. punktu, pastāv nopietni un konstatēti iemesli uzskatīt, ka minētās personas nodošanas šai pēdējai minētajai dalībvalstij gadījumā tai pastāvēs šāds risks (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 17. decembris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība), C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 55. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

54 Konkrētajā gadījumā iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai šis divos posmos veicamais izvērtējums, ko Tiesa ir izklāstījusi 2018. gada 25. jūlija spriedumā *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586) un 2020. gada 17. decembra spriedumā *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība) (C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), ņemot vērā Hartas 47. panta otrajā daļā nostiprinātajām pamattiesībām uz taisnīgu lietas izskatīšanu raksturīgās neatkarības un objektivitātes garantijas, ir piemērojamas gadījumā, ja runa ir par šīm pamattiesībām arī raksturīgo garantiju attiecībā uz tiesību aktos noteiktu tiesu, un attiecīgā gadījumā, kādi šajā ziņā ir minētā izvērtējuma piemērošanas nosacījumi un kārtība. It īpaši tā vēlas noskaidrot, kāda ietekme uz šo pašu izvērtējumu ir apstāklim, ka tāda iestāde kā *KRS*, kuras sastāvā lielākoties ir likumdošanas varas vai izpildvaras pārstāvji vai to izraudzīti pārstāvji, piedalās tiesu varas locekļu iecelšanā amatā vai karjeras attīstībā izsniegšanas dalībvalstī.

55 Attiecībā uz šī sprieduma 52. un 53. punktā atgādinātā divos posmos veicamā izvērtējuma piemērojamību iepriekšējā punktā minētajā gadījumā, pirmkārt, ir jāuzsver nesaraujama saikne, kas saskaņā ar pašu Hartas 47. panta otrās daļas formulējumu saistībā ar pamattiesībām uz taisnīgu lietas izskatīšanu šīs tiesību normas izpratnē pastāv starp tiesnešu neatkarības un objektivitātes garantijām, kā arī piekļuvi tiesību aktos noteiktai tiesai.

56 Tā, no Tiesas judikatūras, kas izstrādāta, ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, izriet, ka, lai arī gan ECPAK 6. panta 1. punktā, gan Hartas 47. panta otrajā daļā garantētās tiesības uz šādu tiesu ir autonomas tiesības, tomēr tās ir ļoti cieši saistītas ar neatkarības un objektivitātes garantijām, kas izriet no šīm abām tiesību normām. Konkrētāk, lai gan katrai no minētajās tiesību normās paredzētajām prasībām ir precīzs mērķis, kas tās padara par konkrētām taisnīgas lietas izskatīšanas garantijām, tomēr šīm garantijām ir kopīgs mērķis, lai tiktu ievēroti tādi pamatprincipi kā tiesību prioritāte un varas dalīšana. Katras šīs prasības pamatā ir uzdevums saglabāt uzticamību, kāda tiesu varai ir jārada indivīdos, un šīs varas neatkarību no pārējām varām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 6. oktobris, W. Ż. (Augstākās tiesas Ārkārtas kontroles un publisko lietu palāta – Iecelšana), C-487/19, EU:C:2021:798, 124. punkts un tajā minētā judikatūra).

57 Runājot konkrētāk par tiesnešu iecelšanas procesu, Tiesa, joprojām atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, ir nospriedusi, ka, ņemot vērā būtisko ietekmi, kāda šim procesam ir uz tiesu varas pareizu darbību un leģitimitāti demokrātiskā valstī, kurā valda tiesību prioritāte, šāds process noteikti ir jēdzienam "tiesību aktos noteikta tiesa" raksturīgs elements ECPAK 6. panta 1. punkta izpratnē, un vienlaikus tā precizē, ka tiesas neatkarību šīs tiesību normas izpratnē nosaka tostarp pēc tā, kā tiek iecelti tās tiesneši (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 6. oktobris, W. Ż. (Augstākās tiesas Ārkārtas kontroles un publisko lietu palāta – Iecelšana), C-487/19, EU:C:2021:798, 125. punkts, kā arī minētā judikatūra).

58 Tiesa ir arī uzsvērusi, ka piekļuves neatkarīgai, objektīvai un tiesību aktos noteiktai tiesai garantijas, un tostarp garantijas, kuras definē gan tiesas jēdzienu, gan tās iztiesāšanas sastāva jēdzienu, ir tiesību uz taisnīgu lietas izskatīšanu stūrakmens. Nepieciešamība pārbaudīt, vai, ņemot vērā lietas iztiesāšanas sastāvu, tā ir uzskatāma par šādu tiesu, ja par šo jautājumu tiek izteiktas būtiskas šaubas, ir saistīta ar uzticēšanos, kāda demokrātiskā sabiedrībā tiesām ir jāizraisa indivīdos (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, W. Ż. (Augstākās tiesas Ārkārtas kontroles un publisko lietu palāta – Iecelšana), C-487/19, EU:C:2021:798, 126. punkts un tajā minētā judikatūra).

59 Otrkārt, ir jāuzsver, ka, ja tiktu atzīts, ka izpildes tiesu iestāde var atturēties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties tikai uz tādu apstākli kā šī sprieduma 54. punkta otrajā teikumā minētais, Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 3. punkts tiktu interpretēts, neievērojot šī sprieduma 44. un 46. punktā atgādināto Tiesas judikatūru.

60 Turklāt, interpretējot šo tiesību normu, ir jānodrošina ne tikai to personu pamattiesību ņemšana vērā, kuru nodošana ir lūgta, bet arī tas, ka tiek ņemtas vērā citas intereses, kā, piemēram, nepieciešamība vajadzības gadījumā ievērot personu, kuras cietušas no attiecīgajiem noziedzīgajiem nodarījumiem, pamattiesības.

61 Šajā ziņā trešo personu tiesību esamība kriminālprocesā Eiropas apcietināšanas ordera mehānisma kontekstā nozīmē izpildes dalībvalsts pienākumu sadarboties. Turklāt, ņemot vērā šīs tiesības, konstatējumam par to, ka, nododot attiecīgo personu, izsniegšanas dalībvalstī pastāv reāls risks, ka tiks pārkāptas šīs personas pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu, ir jābalstās uz pietiekamiem pierādījumiem (šajā nozīmē skat. arī ECT, 2019. gada 9. jūlijs, *Castaño* pret Beļģiju, CE:ECHR:2019:0709JUD000835117, 82., 83. un 85. punkts).

62 No tāda paša viedokļa raugoties, viens no Pamatlēmuma 2002/584 mērķiem ir cīņa pret nesodāmību. Ja ar sistēmisku vai vispārēju nepilnību esamību saistībā ar izsniegšanas dalībvalsts tiesu varas neatkarību vien būtu pietiekami, lai izpildes tiesu iestāde varētu neveikt šī sprieduma 52. un 53. punktā minēto divos posmos veicamo izvērtējumu un, pamatojoties uz šī pamatlēmuma 1. panta 3. punktu, atteikt izpildīt izsniegšanas dalībvalsts izsniegto Eiropas apcietināšanas orderi, tas nozīmētu augstu to personu nesodāmības risku, kuras cenšas izvairīties no soda izciešanas, krimināvajāšanas vai tiesas pēc tam, kad tās ir tikušas notiesātas vai turētas aizdomās par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, pat ja nav konkrētas informācijas, kas ļautu konstatēt, ka nodošanas gadījumā pastāvētu reāls viņu pamattiesību uz taisnīgu lietas izskatīšanu pārkāpuma risks (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 17. decembris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība), C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 64. punkts).

63 Treškārt, iepriekšējā punktā minētās pieejas rezultātā faktiski tiktu apturēta Eiropas apcietināšanas ordera mehānisma praktiska īstenošana attiecībā uz šo dalībvalsti, tādējādi pārkāpjot Eiropadomes un Padomes kompetenci šajā ziņā.

64 Proti, kā Tiesa ir atgādinājusi, šī īstenošana var tikt apturēta tikai gadījumā, ja kāda no dalībvalstīm nopietni un vairākkārt pārkāpj LES 2. pantā paredzētos principus, tostarp tiesiskuma principu, ko, piemērojot LES 7. panta 2. punktu, konstatējusi Eiropadome, ar LES 7. panta 3. punktā paredzētajām sekām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 17. decembris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība), C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 57. punkts).

65 Tādējādi tikai tad, ja ir pieņemts Eiropadomes lēmums, un pēc tam Padome aptur Pamatlēmumu 2002/584 attiecībā uz konkrēto dalībvalsti, izpildes tiesu iestādei būtu automātiski jāatsakās izpildīt ikvienu šīs dalībvalsts izsniegtu Eiropas apcietināšanas orderi, neveicot nekādu konkrētu vērtējumu par reālu risku, ka tiks aizskarts attiecīgās personas pamattiesību uz taisnīgu lietas izskatīšanu būtiskais saturs (spriedums, 2020. gada 17. decembris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība), C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 58. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

66 No šī sprieduma 55.–65. punktā izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka izpildes tiesu iestādei ir jāveic šī sprieduma 52. un 53. punktā paredzētais izvērtējums divos posmos, lai pārbaudītu, vai, nododot attiecīgo personu izsniegšanas dalībvalstij, tai pastāv reāls risks, ka tiks pārkāptas tās pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu tiesību aktos noteiktā tiesā, kas nostiprinātas Hartas 47. panta otrajā daļā.

Par izvērtējuma pirmo posmu

67 Saistībā ar šī izvērtējuma pirmo posmu izpildes tiesu iestādei vispārīgi ir jāizvērtē, vai pastāv reāls pamattiesību uz taisnīgu lietas izskatīšanu pārkāpuma risks, tostarp saistībā ar izsniegšanas dalībvalsts tiesu neatkarības neesamību vai arī prasības par tiesību aktos noteiktu tiesu neievērošanu šajā dalībvalstī pastāvošu sistēmisku vai vispārēju nepilnību dēļ (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 25. jūlijs, *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 61. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

68 Šāds izvērtējums ir jāveic atbilstoši Hartas 47. panta otrajā daļā garantēto pamattiesību aizsardzības standartam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 25. jūlijs, *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 62. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

69 Šajā ziņā, pirmkārt, attiecībā uz neatkarības un objektivitātes prasībām, kuras, kā uzsvērts šī sprieduma 55.–58. punktā, ir cieši saistītas ar prasību par tiesību aktos iepriekš noteiktu tiesu, ir jānorāda, ka tās paredz noteikumu esamību tostarp attiecībā uz tiesas sastāvu, tās locekļu iecelšanu, pilnvaru ilgumu, kā arī atstatīšanas, noraidīšanas un atsaukšanas iemesliem –, kuri indivīdu apziņā ļauj kliedēt jebkādas pamatotas šaubas par šīs tiesas ārēju neietekmējamību un par tās neitralitāti attiecībā uz konfliktējošajām interesēm (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 16. novembris, *Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim* u.c., C-748/19 līdz C-754/19, EU:C:2021:931, 67. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

70 Attiecībā uz lēmumiem par iecelšanu amatā ir jānorāda, ka šo lēmumu pieņemšanu regulējošiem materiāltiesiskiem nosacījumiem un procesuālai kārtībai tostarp jābūt tādiem, kas attiecīgajām personām nevar radīt nekādas pamatotas šaubas par ieceltajiem tiesnešiem (spriedums, 2020. gada 26. marts, *Simpson*/Padome un HG/Komisija, pārskatīšana, C-542/18 RX-II un C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, 71. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

71 Otrkārt, attiecībā uz prasību par tiesību aktos noteiktu tiesu, Tiesa, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru attiecībā uz ECPAK 6. pantu (ECT, 2014. gada 8. jūlijs, *Biagioli* pret Sanmarīno, CE:ECHR:2014:0708DEC000816213, 72.–74. punkts, un ECT, 2019. gada 2. maijs, *Pasquini* pret Sanmarīno, CE:ECHR:2019:0502JUD005095616, 100. un 101. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra) norādīja, ka izteiciens "tiesību aktos noteikta" tostarp atspoguļo tiesiskuma principu. Tas attiecas ne tikai uz pašas tiesas pastāvēšanas juridisko pamatu, bet arī uz katras lietas iztiesāšanas sastāvu, kā arī uz jebkuru citu valsts tiesību normu, kuras neievērošana padara prettiesisku viena vai vairāku tiesnešu piedalīšanos lietas izskatīšanā, tostarp normas par attiecīgās tiesas locekļu neatkarību un objektivitāti. Turklāt tiesības tikt tiesātam "tiesību aktos noteiktā" tiesā pēc sava rakstura ietver tiesnešu iecelšanas procesu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 26. marts, *Simpson*/Padome un HG/Komisija, pārskatīšana, C-542/18 RX-II un C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, 73. punkts).

72 Attiecībā uz kritērijiem, lai izvērtētu, vai ir pārkāptas pamattiesības uz tiesību aktos noteiktu tiesu Hartas 47. panta otrās daļas izpratnē, ir jāuzsver, ka jebkurš pārkāpums tiesnešu iecelšanas procedūrā nevar tikt uzskatīts par šādu pārkāpumu.

73 Pārkāpums, kas pieļauts, ieceļot tiesnešus attiecīgajā tiesu sistēmā, ietver šādu pārkāpumu, it īpaši, ja šis pārkāpums ir tāda veida un smaguma pakāpes pārkāpums, kas rada reālu risku, ka citi varas atzari, it īpaši izpildvara, varētu apdraudēt amatā iecelšanas procesa rezultāta integritāti, tādējādi indivīdu apziņā radot leģitīmas šaubas par attiecīgā tiesneša vai tiesnešu neatkarību un objektivitāti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 6. oktobris, W. Ż. (Augstākās tiesas Ārkārtas kontroles un publisko lietu palāta – Iecelšana), C-487/19, EU:C:2021:798, 130. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

74 Konstatējums par prasības par tiesību aktos noteiktu tiesu pārkāpuma esamību un šāda pārkāpuma sekām ir pakļauts visaptverošam vērtējumam par vairākiem apstākļiem, kuri, skatīti kopā, indivīdu apziņā rada pamatotas šaubas par tiesnešu neatkarību un objektivitāti (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2021. gada 2. marts, A. B. u.c. (Tiesnešu iecelšana Augstākajā tiesā – Prasība), C-824/18, EU:C:2021:153, 131. un 132. punkts, kā arī 2021. gada 6. oktobris, W. Ż. (Augstākās tiesas Ārkārtas kontroles un publisko lietu palāta – Iecelšana), C-487/19, EU:C:2021:798, 152.–154. punkts).

75 Tādējādi apstāklis, ka tādā struktūrā kā valsts tiesu padome, kas iesaistīta tiesnešu iecelšanas amatā procesā, kuras sastāvā lielākoties ir likumdošanas varas izraudzīti pārstāvji, pats par sevi nevar izraisīt šaubas par šī procesa noslēgumā amatā iecelto tiesnešu neatkarību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 9. jūlijs, *Land Hessen*, C-272/19, EU:C:2020:535, 55. un 56. punkts). Tomēr tas tā var nebūt, ja šis apstāklis kopā ar citiem attiecīgiem elementiem un apstākļiem, kādos šīs izvēles tika izdarītas, rada šādas šaubas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/Polija (Tiesnešu disciplinārais režīms) (C-791/19, EU:C:2021:596, 103. punkts).

76 Apstāklis, ka iestāde, kuras sastāvā lielākoties ir likumdošanas varas vai izpildvaras pārstāvji vai kurus tās ir izraudzījušās, iesaistās izsniegšanas dalībvalsts tiesnešu iecelšanas amatā procesā, pats par sevi tātad nav pietiekams, lai attaisnotu izpildes tiesu iestādes lēmumu atteikt attiecīgās personas nodošanu.

77 No tā izriet, ka tādas nodošanas procedūras kontekstā, kura saistīta ar Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, lai novērtētu, vai pastāv reāls pamattiesību uz taisnīgu lietas izskatīšanu pārkāpuma risks, kas tostarp ir saistīts ar izsniegšanas dalībvalsts tiesu neatkarības neesamību vai prasības par tiesību aktos noteiktu tiesu neievērošanu sistēmisku vai vispārīgu nepilnību šajā dalībvalstī dēļ, ir

jāveic visaptverošs izvērtējums, kas ir balstīts uz jebkādu objektīvu, ticamu, precīzu un pienācīgi aktualizētu informāciju par tiesu sistēmas darbību minētajā dalībvalstī, tostarp uz šīs pašas dalībvalsts tiesnešu iecelšanas amatā vispārējo kārtību.

78 Konkrētajā gadījumā papildus informācijai, kas ir pamatotajā priekšlikumā, ko Eiropas Komisija ir nosūtījusi Padomei, pamatojoties uz LES 7. panta 1. punktu (spriedums, 2018. gada 25. jūlijs, *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 61. punkts), īpaši atbilstoša informācija šī vērtējuma mērķiem tostarp ir iesniedzējtiesas minētā informācija, proti, 2020. gada 23. janvāra *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) rezolūcija un Tiesas judikatūra, kāda tā izriet no spriedumiem, 2019. gada 19. novembra sprieduma A. K. u.c. (Augstākās tiesas Disciplinārlietu palātas neatkarība) (C-585/18, C-624/18 un C-625/18, EU:C:2019:982); 2021. gada 2. marts, A. B. u.c. (Tiesnešu iecelšana Augstākajā tiesā – Prasība) (C-824/18, EU:C:2021:153); 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/Polija (Tiesnešu disciplinārais režīms) (C-791/19, EU:C:2021:596), kā arī 2021. gada 6. oktobris, W. Ż. (Augstākās tiesas Ārkārtas kontroles un publisko lietu palāta – Iecelšana), C-487/19, EU:C:2021:798), kurā ir ietvertas norādes par izsniegšanas dalībvalsts tiesu sistēmas darbības stāvokli.

79 Minētajā novērtējumā izpildes tiesu iestāde var ņemt vērā arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, kurā ir konstatēts prasības par tiesību aktos noteiktu tiesu pārkāpums attiecībā uz tiesnešu iecelšanas amatā procedūru (skat. tostarp ECT, 2021. gada 22. jūlijs, *Reczkowicz* pret Poliju, CE:ECHR:2021:0722JUD004344719).

80 Lietderības labad vēl ir jāpiebilst, ka šo atbilstošo elementu vidū ir arī izsniegšanas dalībvalsts konstitucionālā judikatūra, ar kuru tiek apšaubīts Savienības tiesību pārākums un ECPAK saistošais raksturs, kā arī Tiesas un Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumu saistošais spēks attiecībā uz šīs dalībvalsts tiesību normu par tiesu sistēmas organizāciju, tostarp tiesnešu iecelšanu amatā, atbilstību šīm tiesībām un šai konvencijai.

81 Ja izpildes tiesu iestāde, pamatojoties uz šī sprieduma 78.–80. punktā minēto informāciju, uzskata, ka pastāv reāls pamattiesību uz taisnīgu lietas izskatīšanu pārkāpuma risks, tostarp saistībā ar minētās dalībvalsts tiesu neatkarības neesamību vai prasības par tiesību aktos noteiktu tiesu neievērošanu sistēmisku vai vispārīgu nepilnību izsniegšanas dalībvalstī dēļ, tā nevar atteikties izpildīt šo Eiropas apcietināšanas orderi, neveicot šī sprieduma 52. un 53. punktā paredzētā izvērtējuma otro posmu.

Par izvērtējuma otro posmu

82 Otrajā posmā izpildes tiesu iestādei ir jāvērtē, vai šī izvērtējuma pirmajā posmā konstatētās sistēmiskās un vispārējās nepilnības var konkretizēties attiecīgās personas nodošanas izsniegšanas dalībvalstij gadījumā un vai šīs lietas specifiskajos apstākļos tādējādi pastāv reāls risks, ka tiks pārkāptas šīs personas pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu tiesību aktos noteiktā tiesā, kas paredzētas Hartas 47. panta otrajā daļā.

83 Personai, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, ir jāsniedz konkrēta informācija, kas ļauj uzskatīt, ka nodošanas procedūras, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu vai piemērotu ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli, gadījumā izsniegšanas dalībvalsts tiesu sistēmas sistēmiskajām vai vispārējām nepilnībām ir bijusi konkrēta ietekme uz tās krimināllietas izskatīšanu un ka nodošanas procedūras, lai veiktu kriminālvajāšanu, gadījumā var būt šāda ietekme. Šādas konkrētas informācijas attiecībā uz iepriekš minēto sistēmisko vai vispārējo nepilnību ietekmi tās konkrētajā gadījumā iesniegšana neietekmē šīs personas iespēju atsaukties

uz jebkādu citu attiecīgajā lietā raksturīgu un specifisku informāciju, kas var ļaut konstatēt, ka procedūra, attiecībā uz kuru izsniegšanas tiesu iestāde ir pieprasījusi tās nodošanu, konkrēti aizskars tās pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu.

84 Gadījumā, ja izpildes tiesu iestāde uzskatītu, ka attiecīgās personas norādītā informācija, lai gan tā ļauj konstatēt, ka šīm sistēmiskajām vai vispārējām nepilnībām ir bijusi vai var būt konkrēta ietekme šīs personas specifiskajā gadījumā, nav pietiekama, lai konstatētu, ka šādā gadījumā pastāv reāls pamattiesību uz tiesību aktos noteiktu tiesu pārkāpuma risks un tādējādi, lai atteiktos izpildīt attiecīgo Eiropas apcietināšanas orderi, šai iestādei, piemērojot Pamatlēmuma 2002/584 15. panta 2. punktu, ir jāpieprasa izsniegšanas tiesu iestādei steidzami sniegt visu papildu informāciju, kas tai šķiet nepieciešama.

85 Tā kā izsniegšanas tiesu iestādei šī informācija ir jāsniedz izpildes tiesu iestādei (spriedums, 2018. gada 25. jūlijs, *Generalstaatsanwaltschaft* (Apcietinājuma apstākļi Ungārijā), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 64. punkts un tajā minētā judikatūra), jebkuru rīcību, kas liecina par lojālas sadarbības trūkumu no izsniegšanas tiesu iestādes puses, izpildes tiesu iestāde var uzskatīt par būtisku elementu, lai novērtētu, vai personas, kuras nodošana tiek lūgta, nodošanas gadījumā pastāv reāls risks, ka tiks pārkāptas tās pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu tiesību aktos noteiktā tiesā, kas ir paredzētas Hartas 47. panta otrajā daļā.

86 Pēc šī precizējuma un runājot, pirmkārt, par lietā C-562/21 PPU minēto gadījumu, kad Eiropas apcietināšanas orderis ir izsniegts nodošanas mērķiem, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu vai piemērotu ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli, personai, kuras nodošana ir lūgta, ir jānorāda konkrēta informācija, pamatojoties uz kuru tā uzskata, ka sistēmiskām vai vispārīgām nepilnībām izsniegšanas dalībvalsts tiesu sistēmā ir bijusi konkrēta ietekme uz šīs personas kriminālprocesu un tostarp uz iztiesāšanas sastāvu, kuram bija jāizskata konkrētā krimināllieta, kā rezultātā viens vai vairāki šī iztiesāšanas sastāvā esošie tiesneši nenodrošināja neatkarības un objektivitātes garantijas, kādas tiek prasītas saskaņā ar Savienības tiesībām.

87 Kā izriet no šī sprieduma 74.–76. punkta un pretēji tam, ko apgalvo Nīderlandes valdība, šajā ziņā nepietiek ar informāciju, kas ļauj konstatēt, ka viens vai vairāki tiesneši, kuri ir piedalījušies tiesvedībā, kuras rezultātā tika notiesāta persona, kuras nodošana tika lūgta, tika iecelti amatā pēc tādas struktūras priekšlikuma, kuras sastāvā galvenokārt ir likumdošanas varas vai izpildvaras pārstāvji vai kurus tās ir izraudzījušās, kā tas ir *KRS* gadījumā kopš 2017. gada 8. decembra likuma spēkā stāšanās.

88 Tātad vēl ir vajadzīgs, lai attiecīgā persona attiecībā uz iztiesāšanas sastāvu, kurš ir izskatījis tās krimināllietu, sniegtu informāciju tostarp par attiecīgā tiesneša vai tiesnešu iecelšanas amatā procedūru un viņu varbūtējo deleģēšanu, pamatojoties uz kuru izpildes tiesu iestāde šīs lietas apstākļos varētu konstatēt, ka pastāv nopietni un konstatēti iemesli uzskatīt, ka kriminālprocesā pret minēto personu šī iztiesāšanas sastāva izveide varēja aizskart šīs personas pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu neatkarīgā, objektīvā un tiesību aktos noteiktā tiesā, kas paredzētas Hartas 47. panta otrajā daļā.

89 Tādējādi, piemēram, informāciju, kas ir izpildes tiesu iestādes rīcībā un kurā ir minēta konkrēta tiesneša deleģēšana iztiesāšanas sastāvā, kas ir izskatījis krimināllietu attiecībā uz personu, kuras nodošana tiek lūgta, [lēmumu par šo] deleģēšanu, ko tieslietu ministrs ir pieņēmis, pamatojoties uz iepriekš nepubliskotiem kritērijiem, un ko jebkurā brīdī var atcelt ar lēmumu, kurā šis ministrs nav norādījis pamatojumu, var uzskatīt par nopietniem un konstatētiem iemesliem, lai secinātu, ka

attiecīgās personas konkrētajā gadījumā pastāv reāls šo pamattiesību pārkāpums (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2021. gada 16. novembris, *Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim* u.c., no C-748/19 līdz C-754/19, EU:C:2021:931, 77.–90. punkts).

90 Turklāt nozīme ir jebkurai informācijai par kriminālprocesa, kura rezultātā attiecīgā persona ir notiesāta, norisi, kā piemēram, attiecīgajā gadījumā par to, ka šī persona, iespējams, izmanto tai pieejamos tiesiskās aizsardzības līdzekļus. It īpaši ir jāņem vērā minētās personas varbūtējā iespēja izsniegšanas dalībvalstī lūgt noraidīt vienu vai vairākus iztiesāšanas sastāva locekļus, pamatojoties uz iemesliem, kas ir saistīti ar tās pamattiesību uz taisnīgu lietas izskatīšanu pārkāpumu, tas, vai pati šī persona varbūtēji izmanto savas tiesības lūgt šādu noraidīšanu un ziņas, kas iegūtas saistībā ar šāda lūguma virzību šajā tiesvedībā vai iespējamā apelācijas tiesvedībā.

91 Konkrētajā gadījumā Polijas valdība rakstveida apsvērumos ir norādījusi, un tas netika apstrīdēts tiesas sēdē, ka Polijas procesuālajās tiesībās attiecīgajai personai ir paredzēta iespēja lūgt noraidīt vienu no tiesnešiem vai iztiesāšanas sastāvu kopumā, kuram ir jāizskata pret šo personu vērstā krimināllieta, ja šai personai ir šaubas par viena vai vairāku šī iztiesāšanas sastāva tiesnešu neatkarību vai objektivitāti.

92 Tiesas rīcībā esošajos lietas materiālos nekas saistībā ar šo prejudiciālā nolēmuma tiesvedību, tā kā nav plašāku precizējumu par valsts tiesību aktu stāvokli un to dažādajām atbilstošajām tiesību normām, neļauj secināt, ka šādas attiecīgās personas iespējas īstenot savas tiesības esamība varētu tikt apšaubīta tikai ar iesniedzējtiesas norādīto un šī sprieduma 19. punktā minēto apstākli, ka kopš 2019. gada 20. decembra likuma stāšanās spēkā 2020. gada 14. februārī faktiski vairs nav iespējams efektīvi apstrīdēt tiesneša iecelšanas amatā spēkā esamību vai tiesneša iztiesāšanas funkciju izpildes tiesiskumu.

93 Otrkārt, runājot par lietā C-563/21 PPU minēto gadījumu, kad Eiropas apcietināšanas orderis ir izsniegts kriminālvajāšanas veikšanai, ir jāuzsver, ka iesniedzējtiesas minētais apstāklis vien – ka persona, kuras nodošana tiek lūgta, pirms savas iespējamās nodošanas nevar zināt to tiesnešu identitāti, kuriem, iespējams, būs jāizskata pret šo personu vērstā krimināllieta pēc šīs nodošanas,– nevar būt pietiekams, lai atteiktu minēto nodošanu.

94 Proti, Pamatlēmumā 2002/584 ieviestajā sistēmā nekas neļauj uzskatīt, ka personas nodošanas izsniegšanas dalībvalstij kriminālvajāšanas veikšanai priekšnosacījums ir garantija, ka šīs kriminālvajāšanas rezultātā kriminālprocess notiks konkrētā tiesā un vēl jo mazāk, ka tiks precīzi identificēti tie tiesneši, kuriem būs jāizskata šāda krimināllieta.

95 Pretēja interpretācija liegtu šā sprieduma 52. un 53. punktā paredzētā izvērtējuma otrajam posmam jebkādu lietderīgo iedarbību un apdraudētu ne tikai šī sprieduma 42. punktā atgādinātā Pamatlēmuma 2002/584 mērķa īstenošanu, bet arī savstarpējo uzticēšanos starp dalībvalstīm, kas ir šajā pamatlēmumā paredzētā Eiropas apcietināšanas ordera mehānisma pamatā.

96 Ņemot to vērā, tādos apstākļos kā lietā C-563/21 PPU, kad iztiesāšanas sastāvs, kuram ir jāizskata tādas personas lieta, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, nav zināms brīdī, kad izpildes tiesu iestādei ir jālemj par šīs personas nodošanu izsniegšanas dalībvalstij, šī iestāde tomēr nevar neveikt lietas apstākļu visaptverošu vērtējumu, pamatojoties uz minētās personas iesniegto informāciju, kura attiecīgā gadījumā ir tikusi papildināta ar izsniegšanas dalībvalsts sniegto informāciju par to, vai nodošanas gadījumā pastāv reāls risks, ka tiks pārkāptas šīs pašas personas pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu tiesību aktos noteiktā tiesā.

97 Kā ģenerāladvokāts būtībā ir norādījis secinājumu 63. punktā, šādi elementi it īpaši var attiekties uz valsts iestāžu paziņojumiem, kuriem varētu būt ietekme konkrētajā gadījumā. Izpildes tiesu iestāde var pamatoties arī uz jebkuru citu informāciju, ko tā uzskata par atbilstošu, piemēram, informāciju, kas saistīta ar attiecīgās personas individuālo situāciju, ar noziedzīga nodarījuma, par kura izdarīšanu attiecībā uz šo personu tiek veikta kriminālvajāšana, raksturu un uz faktisko apstākļu, kādos attiecīgais Eiropas apcietināšanas orderis tiek izsniegts, kontekstu, kā arī vajadzības gadījumā uz visu citu tās rīcībā esošo informāciju attiecībā uz tā iztiesāšanas sastāva tiesnešiem, kuriem visdrīzāk būs jāizskata lieta attiecībā uz šo personu pēc tās nodošanas izsniegšanas dalībvalstij.

98 Šajā ziņā tomēr, papildinot šī sprieduma 87. punktā izklāstītos apsvērumus, ir jāprecizē, ka informācija par viena vai vairāku tiesnešu, kas darbojas kompetentā tiesā, vai, ja tas ir zināms, attiecīgajā iztiesāšanas sastāvā, iecelšanu amatā pēc tādas struktūras priekšlikuma, kuras sastāvā lielākoties ir likumdošanas varas vai izpildvaras pārstāvji, vai kurus tās ir izraudzījušās, kā tas ir *KRS* gadījumā, kopš 2017. gada 8. decembra likuma stāšanās spēkā, nevar būt pietiekami, lai konstatētu, ka attiecīgās personas nodošanas gadījumā pastāv reāls risks, ka tiks pārkāptas tās pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu tiesību aktos noteiktā tiesā. Katrā ziņā šāds konstatējums nozīmē, ka katrā atsevišķā gadījumā ir jāizvērtē attiecīgā tiesneša vai tiesnešu iecelšanas amatā procedūra.

99 Tāpat, lai gan izpildes tiesu iestāde nevar izslēgt, ka personas, attiecībā uz kuru Eiropas apcietināšanas orderis ir izdots kriminālvajāšanas veikšanai, nodošanas gadījumā pastāv reāls risks, ka tiks pārkāptas tās pamattiesības, motivējot tikai ar to, ka šai personai izsniegšanas dalībvalstī ir iespēja lūgt noraidīt vienu vai vairākus iztiesāšanas sastāva locekļus, kuriem ir jāizskata tās krimināllieta, šādu iespējamību šī iestāde tomēr var ņemt vērā kā atbilstošu informāciju, lai izvērtētu šāda riska esamību (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2018. gada 25. jūlijs, *Generalstaatsanwaltschaft* (Apcietinājuma apstākļi Ungārijā), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 117. punkts).

100 Šajā ziņā apstāklim, ka šāda noraidīšana attiecīgā gadījumā saistībā ar kriminālvajāšanas veikšanai izsniegtu Eiropas apcietināšanas orderi var tikt lūgta tikai pēc attiecīgās personas nodošanas un pēc tam, kad tā ir uzzinājusi iztiesāšanas sastāvu, kuram ir jālemj par kriminālvajāšanu attiecībā uz šo personu, nav nozīmes, izvērtējot, vai pastāv reāls risks, ka nodošanas gadījumā tiks pārkāptas minētās personas pamattiesības.

101 Ja pēc visaptveroša vērtējuma izpildes tiesu iestāde konstatē, ka pastāv nopietni un konstatēti iemesli uzskatīt, ka pastāv reāls risks, ka attiecīgās personas nodošanas gadījumā tiks pārkāptas tās pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu tiesību aktos noteiktā neatkarīgā un objektīvā tiesā, šai iestādei, pamatojoties uz Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 3. punktu, ir jāatturas izpildīt attiecīgo Eiropas apcietināšanas orderi. Pretējā gadījumā tai tas ir jāizpilda saskaņā ar šī pamatlēmuma 1. panta 2. punktā paredzēto principiālo pienākumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 17. decembris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība), C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 61. punkts).

102 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 2. un 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja izpildes tiesu iestādes, kurai jālemj par tādas personas nodošanu, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas

apcietināšanas orderis, rīcībā ir informācija, kas ļauj konstatēt sistēmisku vai vispārīgu nepilnību esamību attiecībā uz izsniegšanas dalībvalsts tiesu varas neatkarību, tostarp attiecībā uz šīs varas locekļu iecelšanas amatā procedūru, šī iestāde var atteikt šīs personas nodošanu:

– saistībā ar Eiropas apcietināšanas orderi, kas ir izsniegts brīvības atņemšanas soda izpildei vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa piemērošanai, tikai tad, ja minētā iestāde konstatē, ka konkrētajos lietas apstākļos pastāv nopietni un konstatēti iemesli uzskatīt, ka, ņemot vērā tostarp minētās personas sniegto informāciju par iztiesāšanas sastāvu, kuram bija jāizskata tās krimināllieta, vai jebkuru citu apstākli, kuram ir nozīme, izvērtējot šī iztiesāšanas sastāva neatkarību un objektivitāti, ir pārkāptas Hartas 47. panta otrajā daļā nostiprinātās šīs pašas personas pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu tiesību aktos noteiktā neatkarīgā un objektīvā tiesā, un

– saistībā ar Eiropas apcietināšanas orderi, kas ir izsniegts kriminālvajāšanas veikšanai, tikai tad, ja šī pati iestāde secina, ka konkrētajos lietas apstākļos pastāv nopietni un konstatēti iemesli uzskatīt, ka, ņemot vērā tostarp attiecīgās personas sniegto informāciju par tās personisko situāciju, noziedzīgā nodarījuma, par kuru attiecībā uz to tiek veikta kriminālvajāšana, raksturu, šī Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanas faktiskajiem apstākļiem vai jebkuru citu apstākli, kuram ir nozīme, vērtējot tā iztiesāšanas sastāva neatkarību un objektivitāti, kuram visdrīzāk būs jāizskata šīs personas lieta, šīs pēdējās minētās personas nodošanas gadījumā pastāv reāls šo minētās personas pamattiesību pārkāpuma risks.

Par tiesāšanās izdevumiem

103 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

Padomes Pamatlēmuma 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes Pamatlēmumu 2009/299/TI (2009. gada 26. februāris), 1. panta 2. un 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja izpildes tiesu iestādes, kurai ir jālemj par tādas personas nodošanu, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, rīcībā ir informācija, kas ļauj konstatēt sistēmisku vai vispārīgu nepilnību esamību attiecībā uz izsniegšanas dalībvalsts tiesu varas neatkarību, tostarp attiecībā uz šīs varas locekļu iecelšanas amatā procedūru, šī iestāde var atteikt šīs personas nodošanu:

– **saistībā ar Eiropas apcietināšanas orderi, kas ir izsniegts brīvības atņemšanas soda izpildei vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa piemērošanai, tikai tad, ja minētā iestāde konstatē, ka konkrētajos lietas apstākļos pastāv nopietni un konstatēti iemesli uzskatīt, ka, ņemot vērā tostarp minētās personas sniegto informāciju par iztiesāšanas sastāvu, kuram bija jāizskata tās krimināllieta, vai jebkuru citu apstākli, kuram ir nozīme, izvērtējot šī iztiesāšanas sastāva neatkarību un objektivitāti, ir pārkāptas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta otrajā daļā nostiprinātās šīs pašas personas pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu tiesību aktos noteiktā neatkarīgā un objektīvā tiesā, un**

– **saistībā ar Eiropas apcietināšanas orderi, kas ir izsniegts kriminālvajāšanas veikšanai, tikai tad, ja šī pati iestāde secina, ka konkrētajos lietas apstākļos pastāv nopietni un konstatēti iemesli uzskatīt, ka, ņemot vērā tostarp attiecīgās personas sniegto informāciju par tās personisko situāciju, noziedzīgā nodarījuma, par kuru attiecībā uz to tiek veikta kriminālvajāšana, raksturu, šī Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanas faktiskajiem apstākļiem vai jebkuru citu apstākli, kuram ir nozīme, izvērtējot tā iztiesāšanas sastāva neatkarību un objektivitāti, kuram visdrīzāk būs jāizskata šīs personas lieta, šīs pēdējās minētās personas nodošanas gadījumā pastāv reāls šo minētās personas pamattiesību pārkāpuma risks.**

[Paraksti]